

ÜLESTÕUSMISAJA VII PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Ap 1:12-14)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil pöördusid jüngrid Õlimäelt Jeruusalemma tagasi. Õlimägi oli Jeruusalemmast ühe hingamispäeva teekonna kaugusel. Nad tulid linna ja läksid ülemisse tuppa, kus neil oli tavaks koos olla: Peetrus ja Johannes, Jaakobus ja Andreas, Filippus ja Toomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakobus Alfeuse poeg ja seloot Siimon ning Juudas Jaakobuse poeg. Nemad kõik olid ühel meelel koos ja palvetasid ühes naistega, Jeesuse ema Maarja ning Jeesuse vendadega.
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 27:1. 4ab. 7-8. R:13a)

R: Ma näen Jumala headust elavate maal.

Issand on mu valgus ja mu lunastus,
keda peaksin kartma?
Issand on mu elujõud,
kelle ees peaksin värisema?
R:

Vaid üht ma olen palunud Issandalt,
seda üksnes ma ihkan:
et ma saaksin olla Issanda kojas
kõik mu elupäevad.
R:

Issand, kuule mu häält kui ma hüüan,
ole mulle armuline ja võta mind kuulda.
Mu süda mõtleb sinu sõnale: otsige mu palet.
Sinu palet, Issand, tahan ma otsida.
R:

(Teine lugemine 1Pe 4:13-16)

Lugemine püha apostel Peetruse esimesest kirjast:

Olge rõõmsad selle üle, et te olete Kristuse kannatuste osalised ning võite rõõmust hõisata, kui tema kirkuses ilmub. Õndsad olete teie, kui teid taga kiusatakse Kristuse nime pärast, sest siis hingab kirkuse Vaim – see on Jumala Vaim – teie üle. Aga kui te kannatama peate, siis ärgu keegi teenigu ära kannatust mõrtsukatöö, varastamise või teiste elu segamise pärast. Kuid kes kannatab kui kristlane, ärgu häbenegu, vaid ülistagu selle eest Jumalat.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh14:18)

Halleluuja. Ma ei jäta teid vaeslasteks,
ma tulen tagasi ja teie süda saab rõõmsaks. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 17:1-11a)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus tõstis oma pilgu taeva poole ja ütles: “Isa, tund on tulnud: kirgasta nüüd oma Poega, et Poeg sinu kirkuse esile tooks, sest sina oled talle andnud meelevalla kõigi olevate üle, et ta annaks elu igapähele, kelle sina oled temale andnud. Ja igavene elu on see, et nad tunnevad sind – ainsat ja tõelist Jumalat, ning Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud.

Ma olen toonud esile sinu kirkuse maa peal, lõpetanud töö, mille sina mulle andsid teha. Isa, võta mind nüüd enda juurde ja kirgasta mind selle kirkusega, mis mul oli juba enne maailma loomist sinu juures. Sinu nime olen ma teatavaks teinud inimestele, neile, kelle sina mulle maailmast oled andnud. Nad olid sinu omad ja sina usaldasid nad minu kätte, ning nemad on vastu võtnud sinu sõna. Nüüd mõistavad nemad, et kõik, mis sa oled minule andnud, on tulnud sinu käest, ja kõik selle, mille sina oled mul käskinud öelda, olen mina neile rääkinud ning nemad on mind kuulnud. Nad on aru saanud, et mina olen sinu juurest, ning uskunud, et sina oled minu läkitanud.

Mina palvetan nende eest, maailma eest ma ei palveta; üksnes nende eest, kelle sina oled andnud minu kätte, sest nemad on sinu omad. Kõik, mis minule kuulub, on sinu oma ja sinule kuuluv on minu oma ning minu kirkus on nendes avalikuks saanud. Mina ei ole enam maailmas, aga nemad jäävad maailma ka siis, kui mina tulen sinu juurde.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, mida saab inimene enda eest seismiseks teha? Saab nõuda, saab paluda, saab

ära teenida – või siis jääb üle meelt heita. Jumala käest ei saa me midagi nõuda, tema on meid loonud ja mitte vastupidi; teda saame ainult paluda ja see on tema otsustada, kas ta võtab palveid kuulda või mitte. Ja siingi on veel kaks võimalust: kas ta võtab meid kuulda nii, et me sellest kohe aru saame, või nii, et alles aastate pärast ohkame kergendatult: oh kui õnnetus olukorras oleksin ma nüüd, kui mu palve oleks tol korral täitunud täpselt nii, nagu mina seda ette kujutasin...

Ärateenimine oleks muidugi kõige ausam viis Jumalaga suhtlemisel – sest hüved, mis on tulnud töö ja vaevata, jätavad ikkagi võlatunde. Jumala ees jääme küll igal juhul alati võlglasteks, kuid teisalt on lõpuks siiski peamiseks kriteeriumiks inimese teod, mille järgi Jumal teda hindab.

Paraku jääb siiski ka meeleheide osaks inimese elust: ikka ja jälle leiame end olukorrast, kus saatuselained löövad pea kohal kokku ja tuleb hinge kinni hoida, teadmata, kas seekord veel õnnestub pinnale tõusta ja sõõm eluandvat õhku hingata. Nii kaua, kui on elu, tuleb ka see meeleseisund välja kannatada.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui tänast evangeeliumi mitmeid kordi lugeda, siis hakkab tasapisi teadvusse jõudma see lausa julm alatoon, mis Jeesuse sõnadest läbi kumab. “Sinu nime olen ma teatavaks teinud inimestele, neile, kelle sina mulle maailmast oled andnud.” ... “Mina palvetan nende eest, maailma eest ma ei palveta; üksnes nende eest, kelle sina oled andnud minu kätte, sest nemad on sinu omad.” Nii tuleb välja, et inimesed, kes Jumalasse ei usu, ei usu sellepärast, et Jumal ei ole end neile mingilgi viisil ilmutanud. See, et Jumalat ei ole olemas, oleks siis nende seisukohast täiesti ratsionaalne järeldus! Ja Jeesuski kinnitab, et ta ei leia põhjust, miks ta peaks nende eest veel palvetama – ka tema arvates on nad täiesti lootusetu seltskond, keda ootab kord igavene meeleheide.

Siit tuleneb aga järgmine küsimus: mida olen mina või minu vanemad sõõnud või joonud, missuguseid ravimeid võtnud, mida teinud või tegemata jätnud, et Jumal on arvanud mind äravalimise vääriliseks? Kui üldse on muidugi, sest meile kõigile võib ta ju lõpuks öelda: “Minge ära minu juurest, teie ülekohtutegijad, ma ei ole teid kunagi tundnud...” Mida saaksid enda kaitseks öelda need, kellele on lusikaga antud, aga kellelt kavatsetakse kulbiga võtta?

Siiski ei tohiks me antud küsimustele vastuseid otsides unustada üht tähtsat aspekti: Jeesus oli Jumala Poeg ja rääkis sageli Jumala perspektiivist. Ainult Jumal näeb saatust ja tulevikku, inimesel endal seda võimet ei ole. Sedatüüpi õpetused, nagu Jeesus neid tänases evangeeliumis jagas, on meile pigem juhiseks: kui te näete oma elus inimesi, kes ei usu, kes naeravad religiooni välja, kes

teevad kurja ja peavad headust rumaluseks, siis ärge teie seda nähes oma usku kaotage, olgu teil nendest kahju, püüdke neid veenda, tehke oma parim. Ja kui te palju ei saavuta, siis ärge heitke meelt!

Armsad õed ja vennad, kuidas võiks inimene saada endale suured musklid, nagu me kulturistidel näeme? Noh, tuleb treenida, iga päev, mitu mitu aastat järjest. Aga kuidas saada suuri muskleid kolme päevaga? Hea küsimus, aga vastus on kainestav: kolme päevaga ei saagi, mitte kuidagi ei saa... Ja ka pikaajaline treenimine ei pruugi viia sihile, vigastused võivad vahele tulla, haigus võib võtta jõu ja teatud vanusest alates on üldse juba liiga hilja.

Üritama aga peab, ennast tuleb arendada nii füüsiliselt kui vaimselt, sest äkki ei olegi see äravalimine nii neetult ette määratud, äkki on see ikkagi osaliselt ka meie kätes – see väike pingutus: uskuda, et peale meeleheite on olemas veel võimalus paluda ja ära teenida. Aamen.